

Hồi thứ năm mươi bảy

Kế chưa thành lại sinh biến cố

Phương Di hai mắt đầm lệ dương mắt lên nhìn Vi Tiểu Bảo rồi cúi đầu xuống khóc. Khoé mắt nàng lộ vẻ mừng vui, vừa cảm kích nàng vẩy bút viết luôn mấy hàng chữ rồi gấp giấy lại cho vuông vắn, miệng nói:

- Xin... xin công công đưa cái này cho y.

Vi Tiểu Bảo mắng thầm trong bụng:

- Mẹ kiếp! Người chỉ biết phân người, chẳng nghĩ gì đến ta. Thậm chí không thèm kêu một tiếng đại ca nữa. Thật là qua sông đập gãy cầu, hết tai nạn không làm hoà thượng.

Nhưng gã đã trót nổi máu anh hùng hảo hán, vẫn làm bộ hào khí ngất trời, chẳng thể trở lại bức bách Phương Di làm vợ được.

Vi Tiểu Bảo đón lấy phong thư nhét vào bọc xong đi thẳng ra cửa không buồn quay đầu lại. Gã tự nhủ:

- Muốn làm đấng anh hùng thì đành phải chịu thiệt thòi. Cô vợ đã lấy được rồi lại phải hai tay bưng cho kẻ khác.

Gã tới ngoài phòng thị vệ liền dừng bước.

Lúc này đã đổi ban, trưởng toán thị vệ là Trương Khang Niên. Hắn đã nhận mật lệnh của Đa Long là phải giúp đỡ Quế công công cứu bọn thích khách đưa ra khỏi Hoàng cung và phải làm cho thật kín đáo, không lộ ra vết tích gì, khiến bọn thích khách sinh lòng ngờ vực.

Trương Khang Niên vừa thấy Vi Tiểu Bảo đến vội vàng tiến lại đưa mắt ra hiệu cho gã đi cùng tới bên toà núi giả. Hắn khẽ hỏi:

- Quế công công! Công công định cứu người bằng cách nào?

Vi Tiểu Bảo thấy hắn lộ vẻ thân mật liền bụng bảo dạ:

- Hoàng thượng dặn ta hạ sát một tên thị vệ rồi hãy cứu người để bọn Lưu Nhất Chu không nổi dạ hoài nghi. Anh chàng họ Trương này đối với ta rất tử tế, nếu ta giết hắn thì thật là tội nghiệp. May ở chỗ con đười ươi tha kia đã có thơ đưa cho thằng cha họ Lưu thì nhất định tên khốn kiếp đó tin tưởng lắm rồi.

Gã trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Ta lại đến thăm vấn ba tên con rùa đó rồi sẽ tùy cơ ứng biến, bây giờ chưa biết nói thế nào.

Trương Khang Niên tươi cười nói:

- Đa tạ Quế công công!

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Có điều chi mà đa tạ?

Trương Khang Niên đáp:

- Tiểu nhân được Quế công công sai phái, nhất định sau này công công sẽ đề bạt cho. Tiểu nhân được thăng quan phát tài là điều cảm chắc không đi đâu mất được.

Vì Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Trương đại ca một lòng son sắt giữ dạ trung trinh với Thánh thượng thì tương lai e rằng...

Trương Khang Niên giạt mình kinh hãi ngắt lời:

- E điều chi vậy? Thưa Quế công công!

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ e rằng cái kho của Trương đại ca nhỏ quá không đủ chỗ đựng bạc.

Trương Khang Niên cười khanh khách. Đoạn gã thu tiếng cười lại nói:

- Thưa công công! Bọn tiểu nhân mười mấy tên thị vệ đã thương lượng ngầm với nhau hết sức giúp công công cho nên việc, và cầu mong công công lên đến chức thái giám tổng thủ lãnh ở trong cung.

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Thế thì còn gì hay bằng? Nhưng hãy chờ tại hạ lớn thêm mấy tuổi nữa đã.

Gã tiến vào phòng thị vệ đi tới chỗ cột bọn Lưu Nhất Chu ở trong sảnh đường.

Qua một đêm không gặp, tinh thần ba tù nhân lại mỗi một thêm nhiều. Tuy chúng không bị khảo đả nữa, nhưng ròng rã hai ngày, hai đêm chưa được ăn uống thì dù là những con người đúc bằng sắt cũng không chịu nổi.

Bảy, tám tên thị vệ canh gác ở sảnh đường đều nhìn Vì Tiểu Bảo vấn an, tỏ vẻ cực kỳ cung kính.

Vì Tiểu Bảo lớn tiếng tuyên bố:

- Hoàng thượng xuống chỉ lập tức chém đầu ba tên đại nghịch tặc này để răn trăm họ. Mau đi lấy rượu thịt cho chúng ăn no một bữa để chúng chết xuống âm phủ khỏi biến thành lũ quỷ đói.

Bọn thị vệ đồng thanh vâng dạ.

Đại hán râu quai nón tức Ngô Lập Thân thét lên:

- Chúng ta vì tận trung với Bình Tây Vương mà thiệt mạng thì có chết đi cũng để lại tiếng thơm muôn đời, còn hơn bọn súc sinh các người đến ngàn lần, cam tâm làm tôi mọi cho lũ Thát Đát.

Một tên thị vệ vung roi lên quát hấn một cái, lớn tiếng thóa mạ:

- Tên phản tặc Ngô Tam Quế của các người cũng sắp bị toàn gia tru lục đến nơi rồi.

Lưu Nhất Chu lộ vẻ kích động ngửa mặt lên trời, môi miệng mấp máy không hiểu hấn nói gì.

Lát sau bọn thị vệ đem đến ba bát cơm thịt và ba bát rượu lớn.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Ba tên phản tặc này nghe tin sắp bị hành hình, chúng đều bỏ vía, toàn thân run bần bật, e rằng uống rượu không trôi, cơm cũng không nuốt xuống được. Vậy ba vị huynh đệ hãy chịu khó một chút, bón cho mỗi tên hai tợp rượu, chứ đừng cho uống nhiều. Còn cơm thì cho chúng ăn kỳ no.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Sở dĩ ta không nên cho chúng uống rượu say là vì lúc đem hành hình, chúng chẳng còn biết đau đớn là gì nữa, thành ra phúc đức cho chúng quá. Mặt khác, chúng xuống cõi âm, đức Diêm vương ngó thấy ba tên tửu quỷ, ngài không khỏi nổi lôi đình, đốt mỗi tên ba trăm côn. Như vậy cũng tội nghiệp cho chúng.

Bọn thị vệ nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy đều phì cười. Chúng lấy cơm rượu bón cho ba tên phạm nhân.

Ngô Lập Thân uống một tợp rượu lớn, ăn một miếng cơm to rồi về mặt thản nhiên.

Ngao Bưu ăn mỗi miếng cơm lại mắng một câu: "Bọn tôi mọi chó đẻ".

Lưu Nhất Chu sắc mặt lợt lạt, ăn không được nửa bát cơm rồi lắc đầu.

Vi Tiểu Bảo bảo mấy tên thị vệ:

- Anh em hãy ra ngoài kia. Hoàng thượng sai ta hỏi mấy câu nữa rồi mới hành hình.

Trương Khang Niên khom lưng đáp:

- Xin vâng!

Rồi dẫn bọn thị vệ ra ngoài, xoay tay khép cửa lại.

Vi Tiểu Bảo nghe tiếng bước chân bọn chúng đi xa rồi mới hắng dặng một tiếng, ngoảnh mặt ngó bọn Ngô Lập Thân. Gã lộ một nụ cười thần bí.

Ngô Lập Thân cất tiếng thoá mạ:

- Tên cậu thái giám kia! Có điều chi đáng cười?

Vi Tiểu Bảo vẫn cười hỏi lại:

- Ta cười ở miệng ta, việc gì đến ông bạn?

Lưu Nhất Chu đột nhiên tự giới thiệu:

- Công công! Tại hạ... là Lưu Nhất Chu.

Vi Tiểu Bảo sững sốt chưa kịp trả lời thì Ngô Lập Thân và Ngao Bưu đã quát hỏi:

- Người nói nhăng gì thế?

Lưu Nhất Chu không trả lời chúng, lại nói với Vi Tiểu Bảo:

- Công công!... Công công... cứu bọn tại hạ... một phen.

Ngô Lập Thân mắng liền:

- Tham sống sợ chết thì đâu phải là anh hùng hảo hán? Sao người lại mở miệng năn nỉ người ta?

Lưu Nhất Chu đáp:

- Y... y đã nói là tiểu vương và sư phụ... uỷ thác y đến cứu chúng ta...

Ngô Lập Thân tức mình hỏi:

- Những câu lừa gạt của gã mà người cũng tin được ư?

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Dao đầu sư tử Ngô lão gia ơi! Lão gia nên nể mặt tại hạ mà lắc đầu ít đi được không?

Ngô Lập Thân kinh hãi, ấp úng:

- Người... người...

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tại hạ biết rõ các vị rồi. Vị này tên gọi Thanh mao hồ Ngao Bưu đại ca, một đệ tử rất yêu mến của lão gia. Có đúng thế không? Bậc danh sư hẳn có cao đồ. Tại hạ khâm phục lắm.

Ngô Lập Thân nghe Vi Tiểu Bảo kêu rõ tên họ cùng ngoại hiệu của hắn, trong lòng rất dỗi hoài nghi, không biết hư thực thế nào.

Vi Tiểu Bảo lấy lá thư của Phương Di ở trong bọc ra mở đưa đến trước mặt Lưu Nhất Chu rồi cười hỏi:

- Ông bạn thử coi xem chữ này của ai viết đây?

Lưu Nhất Chu vừa ngó thấy đã mừng quýnh run lên đáp:

- Đây đúng là bút tích của Phương sư muội. Ngô sư thúc! Phương sư muội nói là... vị công công này đến cứu bọn ta. Nàng còn dặn chúng ta nhất thiết phải nghe lời y.

Ngô Lập Thân nói:

- Để ta coi xem sao đã.

Vi Tiểu Bảo lại cầm lá thư đưa đến trước mặt Ngô Lập Thân.

Gã tự hỏi:

- Không hiểu trên giấy viết những gì? Cô vợ của mình mà không biết thẹn thì những điều thân nhiệt, cô đều viết ra hết.

Bỗng nghe Ngô Lập Thân đọc:

"Lưu sư ca! Quế công công nghĩa khí cao ngất từng mây mà cũng là người nhà. Y mạo hiểm đến cứu thì đại ca nên nghe những lời chỉ thị để thoát nơi hang cộp. Dĩ muội thủ bút."

Ngô Lập Thân đọc xong thư nói tiếp:

- ừ! Trên thư còn vạch dấu hiệu của Mộc vương phủ thì đúng là thật rồi.

Vi Tiểu Bảo nghe Ngô Lập Thân đọc thư của Phương Di khen mình nghĩa khí cao ngất tầng mây, tuy gã không hiểu rõ ý nghĩa mấy chữ này, nhưng cũng biết là một câu tán dương gã ghê gớm. Gã lại thấy trong thư Phương Di không nhắc gì đến những lời bí ối của gã cho Lưu Nhất Chu hay thì trong lòng càng hoan hỉ. Gã nói:

- Còn giả thế nào được?

Lưu Nhất Chu hỏi:

- Công công! Phương sư muội của tại hạ hiện giờ ở đâu?

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Tuy thị hiện đang nằm trên giường ta, nhưng ta nói thật thế nào được?

Gã đáp:

- Hiện giờ y ẩn thân ở một nơi rất yên ổn. Sau khi tại hạ cứu các vị ra rồi, sẽ tìm cách cứu y để cùng nhau tương hội.

Lưu Nhất Chu hai mắt đầm lệ, nghẹn ngào nói:

- Công công! Ôn đức cao cả của công công khó lòng đền đáp được.

Vừa rồi gã nghe Vi Tiểu Bảo nói cho ăn cơm uống rượu xong sẽ đem ra hành hình. Gã vốn là người lớn mật, nhưng đến lúc lâm tử cũng khó lòng kiềm chế nổi mối khiếp sợ, gã không nhận được phải tự giới thiệu là Lưu Nhất Chu, chỉ mong lúc ở vào tình thế ngàn cân treo đầu sợi tóc được thoát chết. Khi gã coi thơ của Phương Di đã hy vọng có thể sống được, bây giờ thì nỗi vui mừng của gã thật không bút nào tả xiết.

Ngô Lập Thân là tay hảo hán lúc lâm nguy cũng không khiếp sợ, bình tĩnh hỏi:

- Lão phu xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ? Vì lẽ gì các hạ chịu ra tay cứu viện?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ đánh bạo nói rõ đầu đuôi cho các vị nghe: Bạn hữu của tại hạ đều kêu tại hạ là tên phong cùi Tiểu Tam Tử. Các vị đừng lấy làm kỳ. Ngày trước tại hạ mặt mũi sần sùi như kẻ phong cùi, nhưng bây giờ thì hết rồi.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ có người bạn thân tên gọi Vi Tiểu Bảo, hiện làm hương chủ Thanh Mộc đường ở Thiên Địa Hội. Y nói: Trong Thiên Địa Hội có người giết chết mất Bạch Hàn Tùng của Mộc vương phủ. Tiểu vương gia nhà họ Mộc không chịu bỏ qua. Nhưng người đã chết rồi chẳng làm thế nào sống lại được. Vì thế mà Vi Tiểu Bảo uỷ thác tại hạ cứu ba vị thoát khỏi lao lung để đền lại Mộc vương phủ, cho vẹn toàn nghĩa khí của hai bên.

Những việc giao thiệp giữa Thiên Địa Hội và Mộc vương phủ Ngô Lập Thân đều hiểu rõ hết, lão không hoài nghi gì nữa, gật đầu nói:

- Thế thì phải rồi. Lúc này bọn lão phu đã có lời xúc phạm, thực đắc tội với công công!

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Lão gia dạy quá lời. Tại hạ không dám đâu. Có điều bây giờ làm thế nào ra khỏi Hoàng cung? Chúng ta cần phải nghĩ ngay một diệu kế.

Lưu Nhất Chu nói:

- Mưu kế của Quế công công tất là tuyệt diệu. Bọn tại hạ nhất nhất nghe theo lời chỉ thị của công công là xong.

Vì Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Nhưng mình đã nghĩ được kế hoạch cóc gì đâu?

Rồi gã hỏi Ngô Lập Thân:

- Ngô lão gia có mưu mẹo gì chăng?

Ngô Lập Thân đáp:

- Trong Hoàng cung bọn thị vệ chó đẻ đông đảo quá, ban ngày chúng ta khó mà ra được. đành chờ đến đêm, công công tìm cách chặt đứt dây gân bò cột tay chân bọn lão phu, chờ lúc đêm tối xông ra mới được.

Vì Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Kế ấy rất hay, nhưng chưa phải là chức vẹn toàn.

Gã bước lui rồi lại bước tới trong sảnh đường, xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc dặng lo mưu thiết kế.

Ngao Bưu bỗng lên tiếng:

- Cứ xông bừa ra là hay nhất. Nếu không ra được thì chết là cùng.

Lưu Nhất Chu gạt đi:

- Ngao sư ca! Sư ca đừng nói làm đứt đoạn luồng tư tưởng của Quế công công!

Ngao Bưu trợn mắt nhìn gã ra chiều tức giận, mắng thăm:

- Thật là tên tiểu quỷ nhất gan, tham sống sợ chết.

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Hay hơn hết là có thuốc mê hôn làm cho bọn thị vệ ngã lăn ra hết mới khỏi phải giết người.

Gã nghĩ vậy rồi chạy ra ngoài bảo Trương Khang Niên:

- Trương đại ca! Tại hạ muốn dùng một ít mông hãn dược. Liệu đại ca có thể tìm được ngay không?

Trương Khang Niên cười đáp:

- Được được! Chắc trong mình Triệu huynh đệ có sẵn, tiểu nhân ngay lập tức lấy cho công công!

Vì Tiểu Bảo cười hỏi:

- Triệu nhị ca có thuốc mê trong mình ư? Y đem theo làm gì vậy?

Trương Khang Niên khẽ đáp:

- Chẳng dấu gì công công: mấy bữa trước, Thuy phó tổng quản sai bọn tiểu nhân đi bắt hai người mà lại là những tay bản lĩnh cao thâm. Bọn tiểu nhân sợ dùng gươm đao động thủ làm chết nhiều người mà khó lòng bắt sống được chúng. Thế rồi Triệu huynh đệ đi lòng mua thuốc mê đem về hạ thủ.

Vì Tiểu Bảo tự nghĩ:

- Làm gì mà phải giết nhiều người và khó bắt sống ai? Bất quá các người không địch nổi người ta chứ gì?

Gã liền hỏi:

- Kết quả vụ đó thế nào?

Trương Khang Niên cười đáp:

- Cờ ra đặc thắng, mã đáo thành công.

Vì Tiểu Bảo nghe nói là công việc của Thuy Đổng, gã không nhịn được hỏi thêm mấy câu:

- Các vị bắt những ai? Chúng phạm tội gì?

Trương Khang Niên đáp:

- Bắt hai vị thống lĩnh trong phủ tôn nhân. Nghe đâu họ đắc tội với Thái hậu. Thuy phó tổng quản bắt được bọn họ rồi đoạt lấy một cuốn binh sách. Sau đó Thuy phó tổng quản dán giấy da lên miệng và mũi cho họ phải chết ngạt.

Vì Tiểu Bảo nghe nói ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Té ra mục đích già muốn đoạt pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh. Nhưng sao Thuy Đổng lấy được kinh rồi không giao ngay cho mục đích, lại dấu ở trong mình hắn? Chắc hắn cũng muốn nuốt pho kinh này.

Vì Tiểu Bảo lại hỏi:

- Pho kinh sách gì mà quan hệ thế?

Trương Khang Niên đáp:

- Tiểu nhân không rõ. Để tiểu nhân đi lấy mông hăn được.

Vì Tiểu Bảo dặn:

- Tại hạ lại phiền đại ca kêu bọn trù phòng sắp lấy hai bàn tiệc đem đến đây để tại hạ mời các vị một bữa.

Trương Khang Niên mừng nói:

- Công công lại cho ăn uống. Mong sao được theo hầu công công là chẳng thiếu gì rượu thịt.

Chỉ trong khoảnh khắc, Trương Khang Niên mang lại một gói thuốc lớn đến hơn một cân. Gã tươi cười khẽ nói:

- Gói này đủ đánh thuốc cho cả ngàn người. Nếu công công dùng cho một tên thì chỉ xúc vào móng tay một chút pha với rượu hoặc nước trà là đủ rồi.

Đoạn gã dặn thị vệ bày bàn ghế ra và cho chúng hay là Quế công công sắp thưởng chúng uống rượu.

Bọn thị vệ hoan hỉ vội bày bàn.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Bữa tiệc này đặt trong sảnh đường trước mặt phạm nhân. chúng ta ăn uống vui chơi để cho tổ bà ba quân thích khách nhìn thấy phải mắt đỏ ngầu và thêm nhỏ nước miếng.

Tên quản sự thái giám cùng bọn nô dịch trong ngự trù phòng sắp tiệc rượu rồi gánh đến bày ra để trên bàn.

Vi Tiểu Bảo nhìn phạm nhân cười nói:

- Ba tên phản tặc các ngươi theo tên đại nghịch Ngô Tam Quế toan làm việc động trời. Bây giờ các ngươi chết đến gáy rồi có già hòng được nữa không?

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị lão gia uống rượu ăn thịt, nếu các ngươi bụng đói miệng thèm không nhịn được thì giả làm tiếng chó kêu "ăng ăng", lão gia sẽ thưởng cho mẩu xương mà gặm.

Ngô Lập Thân làm bộ phẫn nộ quát mắng:

- Quân thị vệ chó đẻ! Bình Tây Vương của chúng ta chỉ sáng mai là khởi binh từ Vân Nam đánh tới Bắc Kinh sẽ bắt hết cả bọn thị vệ lẫn thái giám chúng bay chém đầu quảng sông để nuôi loài rùa dưới nước.

Vi Tiểu Bảo thò tay vào bọc móc lấy một nắm thuốc mê cầm dấu trong lòng tay. Tay trái cầm hồ rượu, gã tiến đến trước mặt Ngô Lập Thân.

Giơ cao hồ rượu lên cười hỏi:

- Quân phản tặc kia! Ngươi có muốn uống rượu không?

Ngô Lập Thân không hiểu gã có dụng ý gì, lớn tiếng đáp:

- Uống cũng vậy mà không uống cũng vậy. Hề đại binh của Bình Tây Vương tới đây là bọn thái giám các ngươi đừng hòng toàn mạng.

Vì Tiểu Bảo cười lạt nói:

- Cái đó chưa chắc.

Gã giơ cao hồ rượu ngửa đầu lên rót rượu từ trên không chảy xuống. Gã há miệng ra uống một hơi rồi khen:

- Rượu ngon quá!

Đoạn gã tay trái đặt trước ngực, dùng ngón trỏ mở nắp hồ ra, tay mặt cho thuốc mê vào trong hồ, đập nắp lại.

Tay trái gã lại cầm hồ rượu giơ lên vừa lắc vừa cười nói:

- Quân phản tặc to gan thật! Chết đến gáy hãy còn nói láo!

Lúc gã cho thuốc vào hồ rượu đã xoay lưng ra ngoài để che đi. Ngoài Ngõ Lập Thân không ai nhìn thấy.

Gã lắc hồ như vậy là để thuốc tan vào rượu.

Ngõ Lập Thân ngó thấy liền tỉnh ngộ ngay. Lão mừng thầm trong dạ, miệng vẫn lớn tiếng:

- Bậc đại trượng phu sống chẳng lấy gì làm vinh, chết cũng chẳng có chi đáng tiếc. Kẻ nào mở miệng ra van lơn sao phải là hảo hán? Hồ rượu của người có nhường thì lão gia cũng uống cho phỉ chí.

Vì Tiểu Bảo cười rộ reo lên:

- Ha ha! Người thêm rượu rồi, nhưng ta không cho người uống.

Gã quay lại bàn tiệc rót ra chung cho bọn thị vệ.

Bọn Trương Khang Niên đều đứng dậy nói:

- Bọn tiểu nhân không dám đâu. Khi nào lại để cho công công rót rượu cho.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Cùng là anh em trong nhà, hà tất các vị phải khách khí!

Gã nâng chung rượu lên nói:

- Nào! Mời anh em!

Bọn thị vệ toan nâng chung rượu lên uống, bỗng ngoài cửa có người lớn tiếng hô:

- Hoàng thái hậu truyền chỉ xuống cho Tiểu Quế Tử có ở đây không?

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi đáp:

- Nô tài ở đây!

Gã đặt chung rượu xuống tự hỏi:

- Không hiểu mụ điểm kêu mình có việc gì?

Gã chạy ra nghênh tiếp thấy bốn tên thái giám. Người đi đầu phưỡn ngực ra coi có vẻ bất thiện. Gã liền quỳ xuống hô:

- Nô tài là Tiểu Quế Tử xin tiếp chỉ!

Tên thái giám kia nói:

- Hoàng thái hậu có việc cần kíp, người lập tức đến cung Từ Ninh bái kiến!

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ! Xin tuân mệnh!

Gã đứng lên nghĩ bụng:

- Rượu rót ra rồi mà ta bỏ đi, bọn thị vệ uống vào tất cơ mưu bại lộ thì thật là hỏng bét.

Gã liền cười hỏi:

- Quý tính đại danh công công là gì? Sao tiểu đệ chưa được gặp lần nào?

Tên thái giám kia đáp:

- Ta là Đồng Kim Khôi. Người đi đi kéo Thái hậu đang chờ. Bọn ta kiếm mãi mới thấy người ở đây.

Vì Tiểu Bảo nắm chặt lấy tay hắn nói:

- Đồng công công hãy vào đây coi một việc hứng thú đã.

Rồi gã kéo hắn đi.

Đồng Kim Khôi nghe nói có việc thú vị liền theo vào sảnh đường thì thấy hai bàn tiệc rượu. Hắn liền lớn tiếng:

- Giỏi quá! Bọn người hạnh phúc lắm nhỉ? Tiểu Quế Tử! Thái hậu phái người trông coi phòng ngự thiên mà người dám lấy của công làm việc tư, vung vãi tiền bạc của Hoàng thượng...

Vì Tiểu Bảo tươi cười ngắt lời:

- Anh em thị vệ bắt giặc có công. Hoàng thượng sai tiểu đệ khao thưởng ba quân. Mời Đồng công công cùng ba vị công công hãy ngồi xuống đây uống một chung đã.

Đồng Kim Khôi lắc đầu đáp:

- Ta không uống. Thái hậu đã truyền chỉ, sao người không đi ngay, còn chần chờ mãi?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Các thị vệ đại nhân đây đều là bạn tốt cả. Công công mà không uống với họ một chung thì ra lạnh nhạt với họ quá.

Đồng Kim Khôi vẫn một mực:

- Ta không uống rượu.

Vi Tiểu Bảo đưa mắt cho Trương Khang Niên rồi nói:

- Trương đại ca! Đồng công công đây địa vị không nhỏ, y không chịu uống rượu với chúng ta.

Trương Khang Niên liền bưng một chung rượu đưa vào tay Đồng Kim Khôi cười nói:

- Đồng công công! Công công hãy vui lòng xơi một chung để anh em khỏi bẽ mặt.

Đồng Kim Khôi không sao được đành đón lấy chung rượu uống cạn.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Có thể mới phải tình bằng hữu. Ba vị công công kia cũng xơi một chung đi!

Ba tên thái giám đành đón lấy chung rượu ở tay bọn thị vệ uống ngay.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Hay lắm! Tiểu đệ xin mừng một chung nữa.

Rồi rót đầy rượu vào chung cho bốn tên thái giám. Bọn thị vệ nhất tề nâng chung lên uống.

Lúc Vi Tiểu Bảo nâng chung đã dùng tay áo che đi, đổ chung rượu có thuốc vào trong tay áo.

Gã lại sợ một chung chưa đủ sức, toan cầm hồ rót nữa thì một tên thị vệ đón lấy nói:

- Để tiểu nhân rót cho.

Đồng Kim Khôi chau mày giục:

- Quế công công! Theo lẽ luật trong cung của chúng ta thì một khi được lệnh Thái hậu tuyên triệu là lập tức phải chạy đi ngay. Công công còn uống rượu thế này là phạm tội đại bất kính.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu
Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>